

3

DE
STRYCHNINI NITRICI IN-
TERNE ADHIBITI USU ET
EFFICACIA.

DISSERTATIO

INAUGURALIS MEDICA

QUAM

CONSENSU ET AUCTORITATE

GRATIOSI MEDICORUM ORDINIS

IN

UNIVERSITATE LITERARIA

FRIDERICA GUILIELMA

PRO SUMMIS

IN MEDICINA ET CHIRURGIA HONORIBUS

RITE OBTINENDIS

DIE XXII. M. FEBRUARII A. MDCCCXXXIV.

H. L. Q. S.

PUBLICICE DEFENSURUS EST

AUCTOR

SALOMO OPPLER

SILESIUS.

OPPONENTIBUS:

H. BAMBERGER, MED. ET CHIR. DR.

A. FAUDEL, MED. ET CHIR. CAND.

B. GINSBERG, PHILOS. CAND.

BEROLINI,

TYPIS NIETACKIANIS.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
THE EAST ASIAN LIBRARY
CHICAGO, ILL.

UNIVERSITY OF CHICAGO
EAST ASIAN LIBRARY

RECEIVED
MAY 15 1964

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
EAST ASIAN LIBRARY

RECEIVED
MAY 15 1964

UNIVERSITY OF CHICAGO
EAST ASIAN LIBRARY

UNIVERSITY OF CHICAGO
EAST ASIAN LIBRARY

UNIVERSITY OF CHICAGO
EAST ASIAN LIBRARY

UNIVERSITY OF CHICAGO
EAST ASIAN LIBRARY

UNIVERSITY OF CHICAGO
EAST ASIAN LIBRARY

V I R O

AMPLISSIMO, EXPERIENTISSIMO,
ILLUSTRISSIMO

JOANNI WENDT,

PHILOSOPHIAE ET MEDICINAE DOCTORI, UNIVERSITATIS LITERARIAE VRATISLAVIENSIS PROFESSORI PUBLICO ORDINARIO, AUGUSTISSIMO BORUSSORUM REGI IN REBUS MEDICIS A CONSILIIS INTIMIS, SUPREMAE IN RE MEDICA EXAMINANDI COMMISSIONIS DELEGATAE DIRECTORI, SCHOLAE MEDICO-CHIRURGICAE PRAEFECTO, AQUILAE RUBRAE IN TERTIA CLASSE LEMNISCO CONDECORATA ET LEGIONIS HONORARIAE GAL-LICAE EQUITI, SOCIETATI SILESIACAE PATRIAE CULTRICI PRIMO AB EPISTOLIS, MULTARUM SOCIETATUM LITERARIARUM SODALI,

PRAECEPTORI SUMME VENERANDO,

1771

H A S C E
STUDIORUM PRIMITIAS

D. D. D.

GRATISSIMUS DISCIPULI ANIMUS.

P R A E F A T I O.

Quam difficile sit tironi, cum in ceteris scientiarum et artium disciplinis, tum in medicina potissimum, ea mandare literis, quae, non dicam a descriptionis virtute, sed ab argumenti tamen novitate commendentur, ipse nunc optime perspexi, quum ut scriberem aliquid coactus, in eligenda scribendi materia omni me destitutum viderem consilio. Quam ob rem, aliunde mihi petendum esse consilium ratus, virum consului excellentissimum, celeberrimum, *Ed. Wolff*, nosocomii Caritatis Berolinensis moderatorem; qui quum praeclare intelligeret, in describendo novi cujusdam remedii usu scientiae et a tirone aliquantulum certe praeberi posse emolumenti, incitavit me, ut Strychni nitrici, quod tunc primum in nosocomio interne adhibere sibi propositum haberet, vim et effectum quam accuratissime observarem observataque huncce in finem literis mandarem. Nec incitavit ille solum; sed ad rem persequendam omni me et ope et consi-

lio instruxit, ita ut quantas huic viro summe venerando gratias debeam, referre non possim. — In elaborandis et describendis iis, quae observavi, summa, quoad fieri potuit, diligentia et cura usus, vires quantulaecunque in me erant, contuli; quae si rei susceptae haud pares inveniuntur, spero tamen fore, ut candidus lector et voluntati aliquid tributurus sit. Ceterum in iis tantum versatus, quae ipse expertus sum, ab omni subtiliori rei disquisitione omnino abstinui.

Strychninum, quibus contineatur plantis, quo modo paretur et quae chemica ipsius vis sit et ratio, accuratius hoc loco describere, haud plane necessarium nobis visum est, et quia hic de remedii potissimum efficacia agitur, et quod nonnulla exstant virorum doctissimorum scripta, in quibus res illae copiose explicatae sunt et adumbratae (1). Itaque pauca tantum de hac re praefari sufficiat.

Strychninum, Strychni nucis vomicae, Fabae St. Ignatii, Strych. colubrinae venenorumque Indorum, Ticunas, Woorara, Upas Antjar, Upas ticuté, basin conformat alkalinam, et primum a *Pelletier et Caventon* anno MDCCCXVIII in lucem provocatum est (2).

(1) De botanicis comp. Fr. Gottlieb Heyne getreue Darstellung und Beschreibung der in der Arzneikunde gebräuchlichen Gewächse. Berl. 1805. Vol. I. p. 67. Tab. 37. — A. Richard botanique medicale, Paris 1823. Tom. I. pag. 323.

(2) *Pelletier et Caventon*, mémoire sur un nouvel Alkali végétal, trouvé dans la fève de St. Ignace et la noix vomique etc. — Annales de chimie et de

Strychninum in crystallos redactum prismata conformat quadrilatera, parva, alba, aciformia, sine odore, sed sapore amarissimo, quae difficillime solvuntur in aqua frigida. Cum acidis Strychninum ad formanda salia, ut Strychninum carbonicum, sulphuricum, phosphoricum, nitricum, aceticum, sese conjungit. — Inter haec autem salia Strychninum nitricum potissimum, quippe quod magis solubile sit, ad usum internum, nec non ad methodum eudermaticam, commendatur. Strychninum nitricum crystallos format tenues, splendentes, aciformes, facile in aqua fervida, sed in alkohole, et in aethere non solubiles. —

Strychnos nux vomica, Extr. nucis vomicae et Strychninum a recentioris aevi medicis variis rationibus in usum vocata sunt, nec desunt clarissimorum virorum scripta — ut *Richterii*, *Voigtii*, *Orfilae*, *Magendie* etc. — ex quibus veram horum remediorum iu organismum humanum vim et actionem cognoscas. *Strychninum nitricum* tamen nec in horum nec in aliorum medicorum operibus tractatum est, vel obiter tantum commemoratum, ita ut de ejus vi et usu nihil prorsus certi constare videatur (1.2). Quam ob rem,

physique. Paris 1819, Tom. X, p. 142. — De compos. et praepar. chemica v. Friedr. Phil. Dulk Pharmacopoea borussica. Tom I. et II. Handbuch der Pharmazie von Phil. Lorenz Geiger, I. Bd. Heidelberg 1830.

(1) G. A. Richter nihil therapeutici sibi de Strychnino nitrico cognitum esse ait. Spezielle Therapie von G. A. Richter herausgegeben von A. G. Richter. 1831. Bd. I. p. 717.

cum mihi hujus potissimum remedii, interne adhibiti in organismum vim accuratius explorare propositum esset, prinsquam ad observandum in morbis effectum aggressus essem, in animalibus genere et specie diversis pericula institui, neque quidquid his periculis expertus sum; fusius referre inutile judicavi.

Experimenta in animalibus instituta.

I. Cuniculi. — His animalibus gr. $\frac{1}{12}$ — $\frac{1}{8}$. Strychni nitrici (solutum in aqua destill. ζijj adde acid. nitric. gutt. I) per os instillabatur. Post 10 — 15' h. haec symptomata apparebant: anxietas, caput frequenter motum, convulsiones extremitatum posteriorum earumdemque partium paralysis, trismus, tetanus, opisthotonus, tremor aurium, bulbi oculorum valde prominentes, pupilla mox contracta mox dilatata, cauda animalis durante insultu tergo admota; respiratio frequentissima, interdum meteorismus, neque urinae neque alvi secretio. Symptomata cessant, quies quaedam insequitur. Mors dosin grani $\frac{1}{12}$ nunquam, dosiu grani $\frac{1}{8}$ — $\frac{1}{6}$ interdum secuta est. Majori dosi adhibita haud quidquam mutatur, nisi quod symptomata, quae a nobis commemorata sunt, celerius quodammodo apparent, morte serius ocius adducta. — Notandum est praeterea, quemlibet motum vel attactum spasmorum

(2) De endermatica methodo nuper protulit quaedam Ant. Felix Groebenschuetz, Dissertatio medico-therapeutica de Strychnii in neurosibus vi atque usu.

vehementiam auxisse. — *Experimenta in avibus* instituta eadem fere docuerunt. Etenim dosin gr. $\frac{1}{12}$ — $\frac{1}{4}$ exhibitam non solum illa, quae supra diximus, symptomata secuta sunt, sed etiam nova quaedam, quae commemoratu digna videntur. Haec quo magis perspiciantur, unius periculi in gallo gallinaceo instituti historiam fusius referre mihi liceat.

II. Gallus Gallinaceus. — Gallo haud ita debili dosis gr. $\frac{1}{12}$ pulvis in linguam injecta est. Jam 16' h. post paralysis pedis sinistri apparebat, deinde convulsiones totius corporis, quilibet strepitus animal percutiebat, vox mutata, deglutitio impedita videbatur, rostro semper aperto. Hora praeterlapsa haec symptomata sensim sensimque desinunt, animal vivebat, nullum prae se ferens morbi signum; quin ciborum appetitus augebatur, vox solita redibat. Postero die eidem animali gr. $\frac{1}{8}$ praebui. Mox conspicuae convulsiones, eundi facultas demta, vox mutata, animal saepissime perterrebatur, et unguarum finibus ingrediebatur. Paulo post rigorem extremitatum animadverti, rostro semper aperto, mox summum cristae erectae ruborem, summam anxietatem, respirationem frequentissimam. Post 40' h. ingressus incertitudo non cesserat, ceteris tamen signis sensim sensimque remissis. Jam ciborum appetitu reddito, animal se colligit neque ullam praebet morbi speciem. Tertio die idem animal, assumpto gr. $\frac{1}{4}$, 21' h. post humi considebat, quolibet strepitu facile percussum. Post 38' h. vehementissimae insequiebantur pedum convulsiones, alarum col-

lisio; erigendique corporis facultate sublata; animal proclive jacebat, extremitatum paralyti affectum, unguibus valde contractis. Respiratio tum erat frequentissima, pennae tectrices et rectrices rigidae, rostrum apertum, in interiori rostri parte spumae excretio conspicua. Post 42' h. symptomata paululum remittuntur; post 55' h. novus insultus idemque vehementissimus animal denuo prostravit, calore tamen extremitatum adaucto. Respiratio mox adaucta mox diminuta, anhelationi fere similis; Opisthotonus, Tetanus, crista interdum atro-rubescens, bulbi oculorum prominentes, pupilla mox contracta, mox dilatata. Post 75' h. paralyti completa, pupilla immobilis et rigida, respiratio lenta, mors.

III. Canis. Canis mas (circiter 1½ h. annos natus), fortis bonaeque valetudinis, cui gr. ¼ Strychnini nitrici soluti per faucem injecci, mox nausea affectus, album evomit liquorem. Post 15' h. singulae convulsiones apparebant, quas sequebantur inquietudo, lassitudo, standi impotentia, cauda inter pedes retracta, neque incessum vacillantem cum incessu canis rabiosi comparare dubitaveris, extremitates posteriores non penitus paralyti affectae, animal tamen appellantis vocem animadvertit, quam ob rem sensorium non oppressum fuisse coniecere liceat. Aderat praeterea cujuslibet cibi fastidium. Post 40' h. alacritas quaedam rediit, quam ex caudae potissimum agitatione intellexeris. Qua re permotus remedii vim et actionem nunc plane cessisse existimavi; attamen 25' h. post ve-

hementissimus insultus denno erumpebat. Animal humi jacet prostratum, mox convulsiones insequuntur vehementissimae, respiratio frequentissima, lingua protensa, caeruleo calore induta. Hic status plures per horas indurabat; et quamquam mors proxima esse videbatur, animal tamen, symptomatis remissis, praeter expectationem vivebat. Postero die magna aderat lassitudo et somnolentia, ciborum tamen appetitus mediocris. Tertio die eidem cani gr. $\frac{1}{4}$ solutum in aq. dest. \mathfrak{z} ij praebui, quae priusquam adsumserit, pulsus 88 animadverti. 13' h. post summa inquietudo, paralysis extremitatum, respiratio celeris, pulsus 120, convulsiones vehementissimae totiusque corporis conquassationes; aures, adaucto calore, turgescentes erigebantur. Post 30' h. pulsus 150; oculi rubefacti prominabant; opisthotonus, tetanus, orthopnoea, lingua et gingiva caerulea. Post 40' h. symptomata paululum remittuntur; pulsus 80, sensibilitas magnopere adaucta, ita ut quilibet attactus mortem accelerare videretur, insultu denuo provocato. Qui quum diutius perduraret, venae sectionem primum in vena saphena, deinde in vena jugulari externa institui. Mox symptomata remittuntur; oculis, linguae et gingivae soliti redditi sunt colores, calore, quem adhuc adauctum animadvertimus, diminuto. Quo tempore quamquam cesserant opisthotonus et tetanus, convulsiones tamen usque ad mortem, quae duabus horis post insecuta est, perdurabant.

Obductio cuniculorum.

Statim quidem post mortem nulla extremitatum rigiditas, sed brevi post rigor extremitatum inferiorum, paululum tamen, obtinuit; pupilla contracta, ore penitus clauso, anu plerumque aperto, non desinente peristaltico intestinorum motu cordis vero nulla amplius contractio praeter in atrio dextro. Internam ventriculi et intestinorum superficiem interdum rubefactam inveni; in duodeno atque jejunio magna bullarum copia; vesica urinaria turgescens urina eademque citrei coloris, vesica bile repleta lim-pida, pulmonum sub cultello strepitus, sanguis in corde liquidus idemque in aorta, sed nigrescens paulo; arteria aspera normalis, spumae multum in glottide, lingua pallida; cerebri et medullae spinalis inflammatio nulla; dura mater membranaeque reliquae in basi potissimum rubore suffusae.

Obductio galli.

Motus peristalticus intestinorum non cessat; interna ventriculi e viridi flavescentia reliqua intestina rubore intus affecta, mucii secretionem adaucta. Hepar non inflammatum, pulmones admodum rubri — cor absque contractione et sanguine vacuum, in glottide spuma copiosa, linguae palatque pars interna conspiciebatur pallida.

Obductio canis.

De canis obductione haec praeterea notanda: tunica mucosa intestini recti perquam rubra, mucii secretio per totum canalem intestinorum copiosa obtinet, vesica urinaria ad summum plena urina, nihil ceteroquin insoliti praebente. Membranae cerebri, substantia corticalis et medullaris, nec non plexus choroidei ubique multo perfusae sanguine.

Adnotationes.

1) Initium symptomata cepere in cuniculo post 10—15' h., in avibus post 10—20' h., in cane post 30' h.

2) In uterum gravidum et vitam embryonis, nulla fere esse videtur strychn. efficacia.

3) Animalia euncta satis faecile veneno assuefiunt, dummodo exiguis initium fiat dosibus; cuniculi gravidi et seniores ceteris diutius resistunt.

4) Erectio penis nulla fuit; anus omnium animalium apertus, sed nihil effluxit.

**OBSERVATIONES NONNULLAE DE STRYCHN.
NITR. IN MORBIS QUIBUSDAM EFFICACIA.**

Observatio I.

W. Ahl, mulier quatuor et viginti nata annos, d. 5. m. Apr. anni 1833 in nosocomio Caritatis Berolinensi recepta est. Corporis constitutione satis bona praedita jam iude ab infantia spasticis molestiis laboraverat et bis epilepsia affecta post secundum, quem ediderat, partum, quum frigoris injuriae se exposuisset, in hunc fere statum inciderat: Aderat gravissimus dextri brachii dolor, ita quidem, ut nec brachium nec digiti curvati possent moveri, aequae aë paralysis sinistri pedis cum doloribus conjuncta. Cui malo tollendo et methodus antiphlogistica et incitans in usum vocata est, ut balnea, vesicantia, electropunctura, venaesectiones, sed frustra; nec multo meliorem habuit eventum internus olei jecoris aselli-usus et externus olei crotonis.

Die IV. m. Decembr. 1833, quo equidem aegrotam vidi, haec offerebat signa: dextrum brachium paralyti affectum, ita ut brachium et digiti paululum

tantum moveri possent, sensibilitate tamen brachii laborantis eaque imprimis cubiti et manus articulationis magis quam in valido brachio adaucta, pulsum denique satis plenum et tardum, simulque tamen paralytin sinistri pedis dolorificam. Aegrotae, quum Strychn. nitr. gr. $\frac{1}{4}$ per diem porrigebatur et hac quidem sub formula:

Rec. Strychnini nitrici, gr. $\frac{1}{8}$

Sacchari albi pulverisati gr. X.

M. f. Pulvis.

Dispensentur tal. Dos. No. II. S. bis per diem pulv. — dolores gravissimi in partibus paralyticis exorti sunt, convulsiones, formicationis sensus, asthma levius. (aegrotata ictus, quos per totum corpus senserat, cum ictibus ab electricitatis usu provocatis comparavit, quos tamen non tantum doloris efficere dixit). Pluribus adhibitis dosibus, aegrotata brachium paullo melius moveri potuit, et quum remedium haud aegre ferret, gr. $\frac{3}{4}$ per diem consumeré coepit, quo facto in dies status aegrotatae in melius conversus est, doloribus remissis, motu brachii magis magisque adaucto, Die III. m. Febr., quo aegrotam reliqui, et totius corporis valetudo exoptatissima fuit et manus paralytis funditus fere sublata, ita ut aegrotata ad res tenendas, et ad leviora opera perficienda manu illa eodem fere modo quo valida uteretur. Pedis vero status ejusmodi fuit, ut moveri quidem potuerit, debilitas tamen ejus aegrotatae incessum impediret.

Observatio II.

Johanna Keller, triginta quatuor nata annos, satis bonae corporis constitutionis, usque ad mensem Januarium 1832 nullo laboraverat morbo; quo mense cholera Asiatica correpta est. Ad quam sanandam, quum adhibitis frigidis superfusionibus, in balneo tepido se refriktioni exposuisset, sanatae mulieri paralysis completa sinistrae manus et pedis remanebat; ceterum ex omnibus signis spasmus universalem internum conjicere licebat. In decursu morbi signa spastica et hysterica in dies distinctius apparebant, sicuti stranguria, quae vero decocto seminum *Lycopodii* sublata est, imprimis vero vomitus quam gravissimus, qui Asam foetidam, quae hactenus adhibebatur, seponere coegit, nec infuso *Valerianae* cum liquore *Ammonii succinici* et *Morphio acetico* cedebat. — Vidi equidem aegrotam primo die VI. Decembr. Aderat vomitus quam gravissimus, paralysis sinistrae manus et pedis, pulsus brachii affecti debilis erat, parvus et spastice contractus. Multis remediis antispasmodicis frustra adhibitis, aegrotae *Stryehn. nitr. gr. $\frac{1}{8}$* bis per diem porrigebatur. 15—30' h. post haec insecuta sunt signa: sensus obnubilati, caloris sensus in regione ventriculi, convulsiones leves in brachio paralytico, tremor musculorum, devorandi difficultas vel plane impotentia; qui vero status sensim sensimque evanuit. Dosis remedii quum sequentibus diebus primum per diem ad *gr. $\frac{2}{3}$* augetur,

praeter illa, quae a nobis commemorata sunt signa, haec etiam prodierunt: rigor cervicis, trismus haud diu perdurans, loquendi facultas demta, convulsiones quolibet attactu adauctae. Quae de causa, et ob narcosin minantem et ob menstrua quae proveniebant, remedii usus interdum mittebatur. Nihilominus tamen status aegrotae in melius conversus est, sensibilitas in partibus paralyticis adaucta; nec dolores nec convulsiones, quae in balneo simul adhibito augebantur, deerant. Aegrotata brachium atque digitos pedis paullo melius movebat; apparebat sudor universalis; vomitus mitior redditus est; ceterum brachium et pes validus remedii vi omnino non afficiebantur. Attamen postquam aegrotata octo per dies, quotidie gr. $\frac{6}{8}$, assumpsit, repente balneo usa calido, signa apparebant gravissima. Et primum quidem vehementissimus ardoris sensus in ventriculo et intestinis, deinde dolores capitis vehementes, photopsia et diplopia, vertigo, frigorem calor excepiebat; respiratio frequens, pulsus debiles et parvi, asthma, trismus et tetanus, vocis usus sublatus, mens sui non compos, extremitates frigidae, ischuria omnisque status asphyxiae potissimum speciem prae se ferebat. Tres per dies status perduravit, cui tollendo praebitum est aegrotatae Infusum Valer. cum Liquore Ammon. succin., Infusum Coffeae, sinapismi in pectus et extremitates applicati, praeterea catheter adhibitus est. Quibus peractis signa sensim sensimque remittuntur, vomitus molestissimus cessat, et quamquam debilitas quaedam

remanserat, pedis tamen mobilitas magnopere adaugebatur. Aegrotam ubi refectam se sensit, denuo gr. $\frac{1}{8}$ Strychn. nitr. assumebat. Quo facto in coxa pedis aegrotantis dolores pungentes exorti sunt vehementissimi, cum convulsione et crampto conjuncti. Balnea vero (30° sec. scal. Reaum.) continuabantur. Paulo post aegrotam denuo remedio assuescens iterum gr. $\frac{6}{8}$ per diem assumpsit. Ex quo status in dies in melius mutatus est, facies aegrotae exoptatior, vires auctae et brachium omnino paralyti liberatum aequae ac brachium validum moveri potuit; itemque sublata est paralyti pedis, ita tamen ut propter magnam, quae in eo remanserat debilitatem, eundi difficultas non plane esset remota. Ceterum molestissimus ille vomitus plane cesserat, ciborum appetitus restitutus, somnus mediocris, alvique secretio normalis. Aegrotam in hunc valetudinis statum redactam, brevi ex nosocomio dimissum iri spero.

Observatio III.

Henricus Wegner, sartor, octo et triginta annos natus, A. XIX. Novemb. 1833 in nosocomium Caritatis receptus est. Hic vir robusti corporis insultu apoplectico, quoad praeterita cognosci potuere, ex animi pathematis correptus curae medici alicujus usque ad tempus, quo recipiebatur, commendatus erat. Postquam venaesectiones, superfusiones, fomenta glacie frigida capiti imposita, eventum salutarem nequaquam adduxere; latus dextrum, quum accipiebatur ae-

grotns, paralyti completa captum, facies aliquomodo tumens, coerulea, pulsus lentus durus, attamen quoad rhythmum regularis, animus valde occupatus non modo sui non compos sed etiam fere amentiam offerens, lingua muco satis obiecta atque cum excrebatur dextrorsum deducta, alvus lenta, in compertum venire. Venaesectiones primam, tartarus stibiatus una cum remediis aliis derivantibus, aegroti parum convalescente, ordinata sunt; pulsus nimirum minor, frequentior observari potuit.

Die IV. Decembr. equidem aegrotum visitavi, brachiumque et pedem dextrum plane paralyticum, angulum oris alterum ad dextrum latus distractum, impotentiam loquendi, linguam nihilominus mobilem, pulsum lateris integri satis plenum et lentum; lateris paralyti correpti lentum minusque plenum comprehendi. Ceterum somnus, ciborum appetitus nec non munera discernendi et excernendi ad valetudinis normam sese habebant. Itaque Strychn. nitr. gr. $\frac{1}{8}$ pro dosi bis de die ordinavimus. Hunc quidem aegrotum symptomata illa nota, remedio non nisi diutius majorique dosi porrecto, afflicta verunt; gr. $\frac{3}{8}$ de die accepit, qua convulsiones mitiores ad pedem paralyticum et facies magis hilaris reddita sunt. Quum aegrotus remedium bene perferret, dosis ejusdem ad gr. $\frac{1}{2}$ de die aucta est. Convulsiones, tremor, crampus, una cum doloribus in pede affecto, hilaritas animi et non voluntarius risus observabantur, nec non brachium paralyticum convulsiones etsi mitiores occupa-

verunt. — Quum remedio, motibus convulsivis haud vehementer invadentibus, sine damno uteretur aegrotus, dosis illius ad gr. $\frac{3}{8}$ aucta est. Mox autem convulsiones congestionesque in caput vehementes, capitis dolores apparere, nec minus facies et labia valde rubefacta, pulsus plenus fortisque et satis frequens. Ut igitur insultus apoplecticus imminens praecaveretur, venaesectio unciarum decem facta est, qua cephalalgiam recessisse affirmavit aegrotus. Itaque remedii illius usu in dies aliquot omisso per longum temporis spatium dosis gr. $\frac{1}{2}$ aegroti praebita est. Tum status morbi multo melior est factus: namque aegrotus paullatim vires assumpsit, nemine adjuvante e lecto exire valuit, paululum ambulatus est, pedem affectum movere potuit. Brachium paralyticum lenes modo convulsiones nonnunquam occupaverunt; movendi autem facultas adhuc omnino deerat.

Die VI. Februarii aegrotum praeter expectationem convalescentem inveni: angulo oris prius distracto normalis reddita erat forma, animi prius capti vis aucta erat, aegrotus audire potuit, quaestiones sibi propositas percepit, loqui vero exceptis nonnullis singulis verbis omnino non potuit; brachium, movendi facultate quodammodo restituta, paululum attolli potuit; sentiendi facultas plane recuperata est. Tum pedis paralysis in totum aufugit: aegrotus pede satis firmo, dolorem nullum percipiens, incedebat; somnus quietus alvique excretiones regulares fuere.

Observatio IV.

Joannes Meyer, homo corporis debilitati laxique, ex diuturno jam tempore haemorrhoidibus laborabat. Qui quum, anno abhinc praeterlapso, in madidis operatus perfrictionem vehementem sibi contraxisset, gravissimos dolores in tergo et extremitatibus inferioribus minoresque in superioribus statim sensit. Dolores paulatim cessavere; paralysis extremitatum inferiorum conspicua restitit.

Die X. Novembris in nosocomio Caritatis receptus aegrotus contra morbum, quem rheumatismum chronicum paralyisinque completam extremitatum inferiorum esse mox cognitum fuit, remedia apta sine effectu salutifero assumpsit.

Inde a die XXIX. Novembris aegrotanti Strychn. nitr. gr. $\frac{1}{8}$ (pro dosi) bis de die per longius temporis spatium continuo porrecta est, quo facto cum per totum corpus tum in partibus paralyticis potissimum exortae sunt convulsiones. — Quum equidem die V. Decembris aegrotum visitabam, paralyisin completam extremitatum inferiorum, pupillam dilatatam, pulsum parvum tardumque nec non incontinentiam urinae reperi. Remedio illo diutius in auxilium petito incontinentia urinae maxime imminuta, extremitatibus inferioribus sentiendi movendique facultas aliquantulum reddita est, necdum tamen aegrotus gressari valuit.

Minime omittendum videtur, convulsiones vehementes, vel usu remedii remisso, aliquot per hebdo-

mates perdurasse, alia tamen symptomata, periculosa non fuisse perspecta. Illae vero convulsiones, quum aegrotum vexare non desinrent; potum e fabis tostis, Coffeae coctum, ei porreximus. Nihilominus tamen convulsiones remanebant.

Dic XVII. Januarii convulsiones adfuere vehementiores tantis cum doloribus conjunctae, ut aegrotus magnopere vexatus noctes degeret insomnes. Quae ut removerentur, et hirudines et cucurbitulae cum incisione juxta vertebrarum columnam et prospere quidem eventu applicatae sunt. Præterea et Tinct. aromat. acida; Infus. rad. Serpentar. c. Liq. Ammon. vinos. alimenta que nutrientia aegroti porrecta sunt. Quibus remediis, etsi multum sublevatus est aegroti status, convulsiones tamen non penitus evanescere; id quod ex aegrotantis potissimum debilitate intelligendum esse haud negaverim.

Observatio V.

Henricus Motz, pictor, debili corporis constitutione instructus, viginti quinque annos natus, die XIV. m. Junii a. p. in nosocomio Caritatis Berolinensi receptus est. Quem aegrotum per multorum annorum spatium coloribus plumbo paratis ad labores suos pictorios usum, jam sæpius *colica saturnina* invaserat, quae, etsi sanata, musculorum extensorum manuum paralytin reliquit. Ad hanc tollendam, quum omnia remedia indicata sine ullo successu essent adhibita, Strych. nitr. gr. $\frac{1}{2}$ secundum methodum endermaticam

adhibitum est. Insecutae sunt convulsiones, quales supra a nobis descriptae sunt. Aucta tamen est haec dosis paulatim usque ad gr. $1\frac{1}{2}$. Simulque interne adhibitus est Liq. Ammon. sulphurati. Quo statui aegrotantis paululum subventum est; ita ut brachia facilius moveri possent. Illo autem tempore, quum aegrotus, nescio quo pacto, repente a febris intermittente corriperetur, seposito Strychnino nitrico, Chiniuum aliaque remedia idonea tamdiu porrigebantur, donec febris illa evanuit.

Die V. m. Decembr. a. p. statum inveni ejusmodi: aderat paralysis manuum incompleta. Dextra tamen manus magis quam sinistra debilitata, et in articulatione curvata erat; omnes musculi et ligamenta cum totius extremitatis tum digitorum plane relaxati: mobilitas in articulatione nulla, retinendique vis sublata; pulsus parvus, celer et durus, sinistrae manus quamvis majore vi praeditae, digitorum tamen extensores debiles erant et intus curvati; pulsus fere plenus, duriusculus. Ceterum bona valetudine gaudebat aegrotus; cui ubi Strychn. nitr. gr. $\frac{1}{2}$ praebui, haec observandi symptomata mihi data est occasio. Et post quartam quidem horae partem aegrotus in statum incidit ebrietati similem; adfuit sensus caloris et pruritus in regione epigastrica, convulsiones, ictus per totum corpus tamquam electrici, anxietas, respiratio paululum difficilis, lingua gravis, coque loquela difficilior, sudor universalis, saluber.

Perpetuo medicaminis usu, quum brevi factum

esset, ut symptomata remitterentur, quumque nulla remedium secum duxisset incommoda, dosis aucta ad gr. $\frac{3}{8}$ aegroto praebita est. Quo facto haec apparebant signa: loquela difficilis, totius corporis sensibilitas magnopere adaucta, ut vel levissimus attactus vehementissimas excitaret convulsiones; risus praeterea non voluntarius, trismus, deglutitio impedita, tremor linguae, pupilla mox contracta mox dilatata, sudor. — Usque ad diem III. m. Januarii nonnullis diebus propter narcosin minantem et ob vehementem sanguinis in caput affluxum intermissis, prosperrimo cum eventu in hac remedii adhibendi ratione perseveratum est. Paralysis cum dextrae tum sinistrae manus magnopere erat remissa; dextra manus plures vires adepta, apta reddita est ad solita negotia perficienda. In universum valetudo aegroti exoptatior erat; ciborum appetitus, somnus, omniaque ejusmodi munera plane normalia.

Die XIII. m. Januarii dosis gr. $\frac{3}{8}$ bis per diem porrecta, nulla provocaverat signa. Postridie autem eandem dosin sequebantur: rigor cervicis, trismus, risus non voluntarius, asthma, convulsiones; vehementissimae et pulsus frequentissimus. Tunc, quo magis remedii efficaciae subveniretur, praeterea et balnea (30° R.) adhibita sunt. Quo facto convulsiones vehementiores redditae aegrotusque de doloribus tamquam pungentibus questus est. — Hac, quam postremo diximus dosi, una cum balneis usus

est aegrotus usque ad diem IV. m. Februarii; quo die eo pervenerat valetudinis, ut paene sanatus, dimitti potuerit. Unversus corporis status praeter omnem expectationem in melius mutatus erat, et manus parvam si exceperis digitorum flexionem, validis omnino similes. Aegrotus res manibus prehendere, prehensasque retinere, scribere, omniaque ejusmodi munera praeclare persequi valuerat; ciborum appetitus et somnus optimus; alvi secretiones omnino normales.

Symptomatum a Strychn. nitrici gr. $\frac{1}{8}$ — $\frac{3}{8}$ per horae quadrantem ad dimidium usque provocatorum enumeratio universa.

Caloris ac titillationis circa epigastricam regionem sensus, ructus, exigua nonnunquam nausea, sensus obnubilati, vertigo, jucunda quaedam eaque haud dissimilis leviori crapulae euphoria, mentisque insolita hilaritas et status ebrietati similis, hinc inde dolor circa supercilia obtusus, scintillatio, pupilla magis minusve dilatata, diplopia, aurium susurrus, auditus paululum turbatus, linguae gravitas ejusque tamquam convolutae sensus atque tremor, loquela difficilis, deglutitio impedita, trismus levis, formicationis sensus in partibus paralyticis, convulsiones cum per solas istas partes, tum per totum corpus, in istis vero simul cum dolore pungente conjunctae; et hae quidem a nonnullis aegrotantibus comparatae sunt cum ictibus electricis, sed ut magis dolorificae. Muscu-

lorum hiic inde tremor, nunquam saevissimus erampus, tetanus, asthma, ad orthopnoeam usque auctum, summa anxietas, interdum cordis palpitatio, ardor, sudor universalis, debilitas, facies et labia in aliis aegrotis livida, in aliis pallida, arteriarum pulsus nunc frequens et plenus, nunc parvus atque contractus. Magna sensibilitas corporis totius, ita ut vel levissimus tactus strepitusque ictuum instar hominem concutiat; eademque signa a tussi et sternutatione provocantur. Accedit praeterea risus non voluntarius ac vehemens, aegrotusque, quidquid interrogatum est, in jocum vertere solebat; illum tamen risum, quum asthma et convulsiones semper sectentur, aegrotus quietem et solitudinem petens, omnia illa provocatura evitare studet. Situs corporis horizontalis frequentiores reddit insultus; balnea (30° Reaum.) quum convulsiones augeant, tollunt tamen corporis rigiditatem. Accedunt praeterea dolores extremitatum pungentes, simillimi iis, qui ex acu infixi eliciuntur. Aegrotus, dum in balneo versatur, molestiarum levationem sentire solet. Post hoc deinde recrudescit symptomatum saevitia, ita ut spasmorum impetus aegrotum e lectulo ejecturus videatur. —

Somnus, in universum exoptatissimus, non nisi singulis convulsionibus intercipitur. Somnia in iis tantum aegrotis locum habere; quibus paullo prius, quam in somnum incidissent, remedium fuerat exhibitum; in maribus pollutiones nocturnae interdum ap-

parent; urina in ipso insultu parce secerni, etiamque nonnullis aegrotis alvi obstructiones adesse solent. Signa sensim sensimque evanescentia post duas horas praeterlapsas plane cessant.

Jam omnibus, quae a nobis observata sunt, accurate diligenterque descriptis, brevi exponere liceat, quae de Strychnini nitrici vi atque usu in universum nobis censenda videantur.

Ac primum quidem quaerendum erit, quae universa ejus in organismum actio sit, et quibus rationibus et modis actio illa persolvatur. Haec autem quaestio, quam difficilis sit, quamque ambigua, ex eo potissimum intellexeris, quod inter omnes, qui de Strychnini vi aliquid protulerunt, tanta de hac re opinionum diversitas est, ut omnia fere in contrarias partes distracta sint. Etenim alii Strychninum primitive in systema vasorum et inde in systema nervorum agere judicant, alii contrarium plane probantes, Strychn. primum in systema nervorum et inde in systema vasorum agere existimant. Quae quum ita sint, fieri quidem non potuit, ut tironi certi aliquid de hac re perspicere contingeret; attamen comparatis omnibus, quae et in animalium obductione et in aegrotis curandis observavi,

haec potissimum spectanda esse judico. — Experimentis diligenter institutis, cognoscitur, Strychnini satis magna dosi adhibita, mortem fieri nervorum systematis repentina concussione, tamquam ex electrica conqueasatione fortissima; et hinc non irritabilem vitam eo remedio laedi, sed ipsas nervorum functiones; gangliorum potissimum systema affici et medullam spinalem, et symptomata provocari eorum similia, quae obviam fieri solent in morbis spasmodicis. Minori vero porrecta dosi, quam quae ad mortem repentinam adducendam necessaria est, ita ut animal et convulsionibus et ceteris signis insultum comitantibus diutius vexetur, mortem plerumque fieri apoplecticam animadversum est, et instituta animalium ita interfectorum obductione, omnia vasa, circum cerebrum et medullam spinalem posita, semper multo repleta sanguine inveni. Quae vero etsi primo quidem aspectu consociari non posse videantur, haud quidquam tamen contrarii continent, sed affirmant potius, veram medicaminis agendi rationem ita institutam esse, ut primitive systema nervorum et maxime quidem medulla spinalis afficiatur. Quid enim, majore praebita dosi, aliud efficitur, nisi quod vera remedii vis et actio intensior quodammodo redditur? — Itaque sanguinis in organa praestantiora impetus et mors apoplectica non e primitiva quadam vasorum affectione proficiuntur, sed symptomatis diutius perdurantibus, tam vehemens provocatur corporis reactio, ut hac ipsa re vasa vehementissime afficiantur.

De medicaminis usu et adhibendi ratione, ex iis, quae observavimus, haec fere colligi posse videntur. — Adhiberi potest Strychninum nitricum, et optimo quidem eventu, in omnibus paralysibus, quibus morbi rheumatici antecesserant, vel in hemiplegiis, quae post apoplexiam exortae sunt, vel denique in paralysibus a colica saturnina provocatis. Sed iis quoque nervorum morbis, qui in turbato nervorum systemate positi sunt, sicuti in hypochondria et hysteria, vel in vomitu chronico, ab excitatione quadam plexus nervorum profecto, medicamen illud multum praeberi posse utilitatis apud nonnullos aegrotos ipse observavi. Pari modo et in systema sexuale optime agere videtur, quoniam sanguinis affluxum ita auget, ut menses copiosius profluant.

De aegrotorum aetate, quae apta sit ad exhibendum remedium, quaeque minus apta sit, etiamsi accuratius disserere non liceat, in universum tamen monendum mihi videtur, in aetate senili vel puerili Strychninum nitricum vel plane fugiendum esse vel cautissime tantum adhibendum; propterea quod jam minimis porrectum dosibus ut gr. $\frac{1}{12}$ — $\frac{1}{16}$ — $\frac{1}{8}$ tantam in organismum vim exercent, ut corpori debili neque ad resistendum parato, multum afferre possit calamitatis. Quam ob rem remedium nostrum apud homines cujuscunque aetatis debiles, tabescentes, vel longinquis laboribus affectos nullo modo commendandum videtur; quamquam cautissime adhibitum et his sub conditionibus aliquantulum posse proficere, haud ne-

gaverim. Perniciosissimus tamen Strychn. nitr. usus est in omnibus febribus et inflammationibus, in hæmorrhagiis vel omnino in ejusmodi morbis, in quibus sanguinis exstat in organa præstantiora affluxus. Etenim quum vehementissimum provocet organismi renixum (reactionem), morbos illo smagnopere augeri necesse est. Quæ quum ita sint, remedium prius adhibere non licet, quam omnem irritationem vasorum vel si quæ adest congestionem, sanguine detracto, plane removeris.

Quæ ubi peracta sunt et observata, primum aegroto gr. $\frac{1}{8}$ porrigi potest, expectandusque est perfectus symptomatum decursus, qui inter horarum duarum spatium contineri solet. Postero die ad dosim gr. $\frac{1}{4}$ transire licet, quæ si non aegre fertur ab aegrotis neque nimias provocat convulsiones, nil obstat, quin ad dosim gr. $\frac{3}{8}$ — $\frac{1}{2}$ transeas, ita ut bona aegrotorum longiori usu remedio assuefactorum valetudine vel ad dosim gr. $\frac{6}{8}$ per diem (gr. $\frac{1}{8}$ — $\frac{2}{8}$ — $\frac{3}{8}$ pro dosi) transire liceat, ultra quam tamen excedere haud commendabile videtur. Namque ipsæ illæ, quas descripsimus, doses signa quaedam provocant non periculosa illa quidem, sed apta tamen ad sollicitudinem excitandam. Quodsi vero et ejusmodi dosis non talem exhibet, qualem debet, effectum, remedium per aliquod tempus seponendum est, quoniam intermissis aliquot diebus, vel parvam remedii dosim vehementius in organismum agere, plus semel observavimus. Jam si talia procedunt signa, quæ aut graviorem in organa

praestantiora affluxum aut irritationem vasorum indicent, sicuti convulsiones in extremitatibus maxime dolorificae, caput gravatum, dolores capitis vehementes, vertigo, rubor faciei et oculorum, scintillatio, suffusio colorans, susurrus aurium, somnus inquietus somniaque gravia; non solum a remedio abstinendum est, sed etiam omnes ejusmodi conditiones aut venae-sectione aut locali quadam sanguinis detractioe quam celerrime sunt removendae. Quibus tamen peractis remedii usum denuo persequi licet. Sin autem narcoseos signa magis magisque in conspectum veniunt, aut quum convulsiones diutius perdurant, aut ubi debilitas quaedam adest, seposito remedio, porrigi potest Infusum e fabis Coffeae, Infusum Valerianae cum Liquore Ammonii succinici, Infusum Rad. Serpentinae cum Liquor. Ammon. vinos., nec non Acida minerali. — Denique commemoratu haud indignum videtur, balnea quoque (26 — 36° Reaum.) una cum remedio adhibita aliquantum proficere posse, quum non convulsiones solum, sed etiam in partibus sensu et dolore destitutis, dolores tamquam pungentes excitent. In quo tamen cum in universum cautissime agendum est, tum haec accuratius observanda videntur. Et primum quidem cavendum, ne aegrotus ad balneum admittatur, nisi fere duabus horis post remedium consumptum praeterlapsis. Quodsi deinde versanti in balneo convulsiones exoriuntur vehementiores vel dolores graviores vel denique asthmatis molestiae, aegrotus celeriter excedat, necesse est.

VITAE CURRICULUM.

Natus sum ego **Salomo Oppler**, veteri fidei addictus, anno **MDCCCVIII**, **Rosenbergii**, **Silesiae** oppido, parentibus dilectissimis, patre **Ludovico Oppler**, matre **Beata**, quam praematura morte mihi ereptam lugeo. Primis literarum rudimentis imbutus, **Brigiam** perveni, ibique per annos tres **Gymnasium** frequentavi. Deinde **Vratislaviam** profectus numero discipulorum scholae medico-chirurgicae, quae in hac urbe floret, **Directore Ill. Wendt**, adscriptus per duos annos et sex menses hisce lectionibus clarissimorum virorum interfui: Apud **Cel. Schummel** audi chemiam, botanicen et physicen, apud **Ill. Lichtenstaedt** pathologiam generalem ac specialem, materiam medicam, chirurgiam forensem et castrensem, doctrinam de formulis medicis rite conscribendis, et interpretationem selectorum capitum **Celsi**; apud **Ill. Scerig** doctrinam de luxationibus et fracturis ossium, de instrumentis chirurgicis et arte fascias

rite applicandi et de operationibus chirurgicis. Ill. Otto anatomiam corporis humani, anatomiam pathologicam, syndesmologiam, historiam foetus humani, methodumque sectionum forensium rite instituendarum mihi tradidit simulque physiologiam docuit. Cæl. Barkow angiologiam et universam anatomiam, chirurgiam et artem obstetriciam examinando, mecum repetiit. — Exper. Wentzke repetitionibus de pathologia, materia medica et therapia interfui. Ill. Betschler artis obstetriciae cum theoreticae tum practicae disciplinam mihi tradidit, et optimus mihi praeceptor fuit ad lectulos aegrotorum. — Hisee studiis absolutis, cum a schola illa, instructus testimonio, dimissus essem, perfectiorem mihi rerum medicarum scientiam parare cupiens, per duos sequentes annos et literis incubui, ad examen maturitatis pertinentibus, et hisee praeterea interfui lectionibus: Ill. Wendt de materia medica, de therapia, de toxicologia, de morbis infantum, de syphilide atque de aquis medicatis, quae in Germania reperiuntur, disserentem audivi. — Clinicum chirurgicum ab Ill. Hanke et Ill. Benedict et clinicum medicum ab Exper. Wentzke moderatum frequentavi.

Maturitatis examine deinde superato civibus universitatis litterariae Vratislaviensis anno MDCCCXXXII a Rectore Magnifico Henschke et Ill. Wendt t. t. Decano maxime spectabili adscriptus sum. Ibiq; per annum integram lectiones cum medicas tum phi-

losophicas audiui hasce: Ill. Fischer scholas chemicas theoretico-practicas; Ill. Gravenhorst zoologiam, Ill. Braniff logicam, Ill. Henschel pharmacologiam, Ill. Wendt Cholera Asiaticam. Ill. Remer therapiam generalem et specialem et clinicum medicum ejusdem viri amplissimi auspiciis florens frequentavi.

Anno MDCCCXXXIII m. April. Berolinum me contuli, ibique inter cives academicos Universitatis Fridericac-Guilelmac Rectore Magnifico Ill. Weifs et Decano t. t. Ill. Osann maxime spectabili receptus sum. Illic clinica haecce frequentavi: Clinicum medicum Ill. Bartels, clinicum chirurgicum Ill. Rust ac clinicum medicum Cel. Wolff, clinicum chirurgicum Ill. de Graefe et clinicum medicum Ill. Hufeland et Osann.

Quibus omnibus viris illustrissimis, celeberrimis, optime de me meritis maximas, quas habeo, ago gratias, nunquam eorum memoriam tempus delere valebit.

Jam vero tentaminibus tam philosophico quam medico et examine rigoroso rite superatis, spero fore, ut, dissertatione thesibusque defensis, summi in medicina et chirurgia honores in me conferantur.

THESES DEFENDENDAE.

1. Sunt morbi, qui corpori prosunt.
 2. Pulmonum tubercula non sunt congenita.
 3. Partus praematurus artificialis sectioni Caesareae est praefendus.
 4. Pulsus signum est gravissimi momenti in morbis cognoscendis.
 5. Aetas nunquam sanguinis detractionem vetat.
 6. Arsenici usus vix est constituendus.
 7. Sunt in corpore vivo chemicae actiones.
-

